

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XV. Deserti Lindae loci religio & sanctitas, gemino apud homines
Catholicos prodigio egregiè asserta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

mi, & tabescet. Desiderium peccatorum peribit: vel illud
jam citatum Jobi, Myrmicaleon periit.

CAPUT XV.

Deserti Lindæ loci religio & sanctitas, gemino apud homines
Catholicos prodigio egregiè asserita.

Plurimum interest, quo quis animo, quamcunque
in rem, spirituque feratur: nam & opus, quod in
oculos incurrit idem esse potest, & meritum nihilo-
minus mercesque operis, longè diversissima. Sic et-
jam in iis, quæ quâdam animi nausæ fastidimus, eve-
nire solet. Nam sunt, quæ alter pro conscientia tene-
ritudine, alter pro supercilio duntaxat, non admittit.
Non defuerunt inter Catholicos quoque, qui deser-
ti Lindæ loci religionem necdum satis (uti quidem
ipsis videbatur) asseritam, palàm exemplo authorita-
teque suâ asserere, magnæ sibi ducerent religioni: ne
fortè, uti non rarò ulu venire solet, plus alicubi de
anili superstitione, quàm de vera virtute ac sancti-
monia pierate asseritum irent. Quæ etiam causa fuit
Henrico Hindenbergio Cantori & Canonico Varmi-
ensi, ut non faciliè ea, quæ de Lindæ Marianæ, etiam
desolatæ, sanctimoniam ac religionem palàm vulgo fere-
bantur, persuaderi sibi pateretur. Erat ille non modò
severioribus disciplinis, sub magno illo Theologiae,
Theologorumque hujus ævi Doctore, Francisco
Soario, Romæ admodum excultus; verùm & gestis
in patria muneribus (nam & sub Cardinali Andrea
Bathoreo, & sub Petro Tilicio Varmiensibus Epi-
scopis, Cancellarium egerat, & sub Rudnicio dein-
ceps maximis quibusque negotiis adhibitus fuit)

P 2

gravi-

graviter perfunctus, ut non satis videretur de cetero tantum virum ad quamcunque vulgaris auræ famam commoveri, ne dicam inclinari. Interim tempus incidit, quo Simon Rudnicus, Episcopus Varmienis pro ea, quam semper Varmizæ suæ curam providentiamque habuerat, limites cum Ducatu Prussiz communes, recenseri, & constitui, per delectos partim ab se, partim à Duce Prussiz arbitros, satagebat. Multum ea res, tum ad ipsius Ecclesiz commotum ad pacem, quæ inter Provinciz utriusque populos, sanguine & cædibus nonnunquam fuit redimenda, pertinebat stabiliendam: ut gratiæ Rudnicio singulares à posteris agenda sint, qui & curâ industriæque suâ, & quâ apud Serenissimum Electorem Brandenburgicum Joannem Sigismundum, auctoritate propè paternâ, multum valebat, tandem de regundis pangendisque finibus controversas soloperit. In ea causa, cum inter arbitros Hindenburgius quoque delectus versaretur; jamque cæteri ordine finibus recensitis, Lindam versùs cum cæteri esset progressus, interpellatus à collegis suis est, quanquam desertam, vicinam tamen Lindæ Metropolitana sedem unâ reviseret, & more majorum, pie veneraretur. Ille, qui aut plebeculæ superstitionem, aut eo loci suspectam habebat: aut, ne quid temere, aut bus præsertim sacris, aggredere, plus æquum, batur, comitem se tandem in viam dat. Ubi facta deserti area primùm in conspectum venit, equo, quovehebat, calcaria animosè addit, in ipsum ultimum areæ locum, uti destinârat, unò cum equo evasit. Verùm equus, ubi proximè aream ventum est, sub-

immotus consistere, &, tanquam humi fixus, effectus
 hzere! cumque acrius identidem calcaria subderen-
 tur, promovit quidem tantisper gradum, quoad sa-
 celli Aream proximè attigit. Hic enim vero, ut loci
 videlicet dignitatem bellua testaretur, in genua po-
 plitesque repente procubuit, suoque herum exem-
 plo ad venerationem inclinavit. Neque herus cun-
 ctari amplius potuit, quin momento deflueret ex
 equo; atque ipse etjam in genua provolutus, DEUM
 & magnam DEI Matrem, eò majore coleret reve-
 rentiâ, quo majoribus jam stimulis erat adactus. Ge-
 sta sunt hæc, præsentibus omnibus finium regundo-
 rum arbitris, viris gravissimis, ex utraque Provincia:
 uti diximus, delectis ac delegatis; populi que, qui sive
 loci sacri visendi, sive finium, uti fieri solet, lustrando-
 rum causâ aderat, non minimâ multitudine spectan-
 te. Sed & ipse Hindenbergius, nunquam aut loci re-
 ligionem, aut DEI, & Deiparæ in se benignitatem
 destitit prædicare, quoad vixit; vixit autem maximâ
 apud omnes autoritate & gratiâ; quoad bello Sue-
 cico, in Traumburgen si castro (quod aliis Canonicis
 aliò dilapsis, ipse deserere noluit) captivus Elbingam
 à Gustavo ductus; inde que biennio adhuc superstes
 ad meliorem vitam & illud gloriæ æternæ Tem-
 plum, uti spes est, fuit translatus; exuviis corporis in
 Templo Langualdensi (eo siquidem ratione fundi
 pateni Wilcken dicti, pertinebant) depositis.

Non longo inde temporis intervallo, aliud, quan-
 tumvis deserta atque excisa Linda Mariana edidit
 miraculum, quod plerisque Resselienfibus, ad hanc
 usque diem, non modò in memoria, verùm & in

oculis versatur; quippe quod omnium oculos, quo
 tempore emicuit, splendore suo quadantenus per
 strinxit. Prætozem agebat Resselii perpetuum, vo
 gus *Sculterum hereditarium* appellat, Dominus Fr
 dericus Berendr, cujus etjam sequente libro facies
 da erit mentio. Facile cæteris domi forisque autho
 tate, gratiâ, & opibus antestabat; quippe, qui juve
 tutem in magnatum aulis, magna cum industria
 tutisque commendatione exactam, ætatis matur
 ris gravitate ita ornabat, ut vel ab ipso euntis ince
 & maturitate quadam in eo emicante, vulgari di
 bio, de Friderici gradu, locus fuerit (a) is proced
 ætate, usu oculorum privatus, fortunam suam gen
 rosè tulit: at ubi filiulus Carolus, quem habebat
 cum, gravi & periculosissimo depositus est morbo
 ita ut remediis omnibus frustra consumptis, non
 vita, quàm extrema pueri cum morte lucta &
 quatuordecim integros dies tenuerit; miseram
 parens, qui ereptum oculis cæli lumen, in unico
 lo (quem luce ipsâ cariorem habuerit) utcumque
 sarciebat, ne ea quoque lux sibi eriperetur, ad
 luminis Matrem confugit, & votum, Lindam Ma
 nam quantocyus visitandi, nuncupavit. Ne ve
 jam minima in exolvendo voto mora, vel vitio
 nuissimo jam filo pendentem abrumperet, vel
 morbo, doloribusque filii, moram tempusque
 duceret, accelerandum quàm maximè ratus, cum
 ducem (qui cæcum in itinere regeret) tum vitio
 mites non paucos, eosdemque apud DEUM &
 param deprecatores futuros, quàm citissime le

(a) Friderich Berendts triit.

Ventum est, Lindam exiguo quidem sed admodum pio supplicantium agmine (nam & virgines, quæ in Conventu, communiq̄e convictu religionis, & certis, quanquam non solennibus votis adstrictam vitam paulò antè Resselii inchoârunt, a gmini erant adjunctæ) & vota cum à cæteris, tum à parente pro incolumitate filii rite peroluta. Et jam spem inter ac metum anxius domum repetebat patrens, cum ædibus appropinquant, Carolus filiulus jam sanus, & ab omni proximi morbi periculo prorsum immunis, lætus & exultabundus occurrit; non sine ingenti omnium admiratione aut potius stupore; nec minore erga DEUM ac DEIPARAM gratiarum actione. Ita Fridericus restituto Deiparæ ope filio, quem cum piissima illa Tobix Matre (a) *Lumen oculorum* appellare potuit, ipsum quadantenus lumen oculorum recepit. Idem enim Carolus, quâ erat pietate in parentē, et jam cum Brunsbergensis Collegii scholas jam adolescens frequentaret, cæcum parentem, manu humero suo innixum ductabat. Brunsbergam enim, venditis Resselienfi civitati fundis, juxta commodissimè adjacentibus, se parens transtulerat, & fixa in ædibus Parochi statione, Templum Societatis, in quo matutinum tempus omnino totum quotidie conterebat, filio ductorem ultro citroque semper agente, frequentabat; in quo et jam postmodum conditus quievit, quoad Suecico bello, avarus miles stanneo loculo, quem rapuit, ossa eiecit. Porro Carolus, uti P. Simon Hein in commentariolo suo disertè scribit, vixit adhuc Vormditi, cum hac

(a) Tob. c. 10. 4.

per oculos presentesq; testes probata scriberem: led hodie, ut spero, vivit in Monasterio Olivensi Ordinis Cisterciensis, ad quod se uxore Vormditi defunctâ, jam pluribus abhinc annis, vitæ religiosius instituendæ causâ, recepit.

CAPUT XVI.

Primum supplicii genus, in eos, qui desertum Lindæ Mariæ le-
contemnere, vel temerare ausi sunt, divinitus designatum,
Terroris & Minz.

Pla fortasse videri potest vox, aut etiam mens, pii Apostatæ Juliani Augusti, qui Nicephoro (a) negabat quidquam fausti ac fortunati eventus posse iis, qui Cybelen Deum Matrem minus honorarent: pia enim vero & vox & mens est Rupertus (b) Deiparam alloquens, *Tanta*, inquit, *est*, ut honoraret ipse sol Christus honore, quo decet Filium bonos parentes suos. Qui enim dixit: Honor a patre & matre non dubium, quin & ipse honoret, & ab omnibus amicus velit honorari Matrem. Similiter & Methodius eandem affatus, *Euge, euge*, inquit, *qua debitor es mihi habes, qui omnibus mutuatur! Deo enim universi debent Tibi autem etiam ille debet. Proinde, qui dixit: Honor a patre tuum & matrem tuam, ut is decretum a se promissum observet, & alios excedat, omnem Matri & patri & honorem impendit. Qui igitur vult honorari a Matre, rogant honori? quidni, quemadmodum sapientissime tibi, ita quandoque & Lindæ statuatur aliqua in eorum*

(a) lib. 10. c. 22. (b) lib. in Cant. penult. (c) ut
Purificat.